U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy senátu JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Milady Tomkové, rozhodl o návrhu **Okresního soudu Plzeň – město**, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. Kapitána Jaroše 7, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 13 C 115/2008, o zrušení rozhodnutí zadavatele o námitkách v soutěži o návrh: žalobkyně **Becker Bohemia s. r. o.**, se sídlem v Plzni, Hrádecká 7, okres Plzeň – město, PSČ 312 00, IČ 61776572, zastoupená JUDr. Pavlem Truxou, advokátem se sídlem v Rokycanech, Josefa Knihy 177, a žalovaní **1) Statutární město Plzeň**, se sídlem v Plzni, náměstí Republiky 1, IČ 00075370, a **2) Plzeňská teplárenská, a. s.**, se sídlem v Plzni, Doubravecká 2578/1, PSČ 304 10, IČ 49790480,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 13 C 115/2008, o zrušení rozhodnutí Statutárního města Plzeň ze dne 24. dubna 2008, čj. TN/397/08, **j e** správní orgán.

II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. června 2008, čj. S140/2008/VZ-11848/2008/540/Šm, a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. listopadu 2008, čj. R146/2008/02-22137/2008/310-Ku, **s e z r u š u j í .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 17. května 2010 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále již „zvláštní senát"), se Okresní soud Plzeň – město domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 13 C 115/2008, o zrušení rozhodnutí zadavatele - Statutárního města Plzeň ze dne 24. dubna 2008, čj. TN/397/08, o námitkách v soutěži.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

U Okresního soudu Plzeň – město (dále již „soud prvního stupně“ nebo „navrhovatel“) bylo dne 27. června 2008 zahájeno řízení, kterým se žalobkyně Becker Bohemia, s. r. o., domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného 1) – Statutárního města Plzeň, ze dne 24. dubna 2008, kterým nebylo vyhověno námitkám žalobkyně (jako zadavatelky) proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 27. března 2008 o výběru nejvhodnějšího návrhu v soutěži o návrh dle § 103 a násl. zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Jednalo se o soutěž o návrh řešení organizace nakládání s odpady ve Statutárním městě Plzeň, když žalovaná 1) jako nejvhodnější návrh vybrala návrh žalovaného 2 (Plzeňská teplárenská, a. s.) jako účastníka této soutěže. Soud prvního stupně usnesením ze dne 11. července 2008 řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil a rozhodl o postoupení věci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále již „Úřad“). Dospěl k závěru, že k přezkoumání rozhodnutí o námitkách proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnějšího návrhu je dána pravomoc Úřadu. K odvolání Krajský soud v Plzni cit. usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Usnesení nabylo právní moci dne 13. října 2008. Žalobkyně ještě v průběhu soudního řízení shora zahájila řízení o téže věci v souladu s poučením zadavatele v rozhodnutí o námitkách ze dne 24. dubna 2008 u Úřadu. Úřad ještě před pravomocným rozhodnutím soudu prvního stupně o zastavení řízení vydal dne 30. června 2008 rozhodnutí, kterým správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Úřad v rozhodnutí vyslovil, že není věcně příslušný k rozhodnutí o takovém návrhu. Žalobkyně poté podala proti posledně uvedenému rozhodnutí rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 5. listopadu 2008, čj. R146/2008-02-22137/2008/310-Ku, tak, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a podaný rozklad zamítl. Rozhodnutí správního orgánu druhého stupně bylo vydáno až po rozhodnutí odvolacího soudu shora, tedy v době, kdy soudní řízení výše bylo pravomocně zastaveno. Na základě dovolání žalobkyně Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 23. března 2010, čj. 23 Cdo 874/2009 - 104, výše uvedená soudní rozhodnutí soudu prvního stupně a odvolacího soudu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Podle dovolacího soudu zde vznikl negativní kompetenční spor a nebyly tak předpoklady k zastavení řízení; povinností soudu prvního stupně bylo podat zvláštnímu senátu návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu. Soud prvního stupně poté podal zvláštnímu senátu návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu ohledně pravomoci mezi ním a Úřadem. Uvedl, že podle jeho názoru měl toto řízení (podaným návrhem) zahájit předseda Úřadu pro hospodářskou soutěž, neboť v době, kdy vydával výše uvedené rozhodnutí, řízení o téže věci zahájené před soudem již bylo pravomocně zastaveno, a naopak v době, kdy soud prvního stupně rozhodl o zastavení řízení, nebylo pravomocně rozhodnuto o zastavení správního řízení. S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu kompetenční spor zahajuje tímto návrhem navrhovatel. Podle navrhovatele správní orgány obou stupňů nedostatek pravomoci správního orgánu pro rozhodnutí v uvedené věci tím, že pravomoc Úřadu je upravena v § 112 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, přičemž pravomoc k rozhodnutí o soutěži o návrh zde obsažena není, neboť soutěž o návrh není zahrnuta mezi typy zadávacích řízení, které jsou v zákoně taxativně vyjmenovány v ustanoveních §§ 27 až 29, 34 až 35 a 38 cit. zákona. Pokud zákon v ustanovení § 107 odst. 1 stanoví, že pro podávání námitek v soutěži o návrh platí ustanovení §§ 110 a 111 zákona obdobně, nelze to vyložit tak, že se bez dalšího použijí veškerá ustanovení posledně uvedených paragrafů. Podle názoru správního orgánu z ustanovení § 107 odst. 1 zákona vyplývá, že tato ustanovení platí obdobně pouze pro podání námitek a nikoliv dalšího, následného odvolacího stupně, jakým je návrh. Opačná

interpretace ustanovení zákona by byla zjevně nepřiměřeně extenzivní, a proto nelze na jejím základě rozšiřovat přezkumnou pravomoc Úřadu. S tímto právním názorem ovšem navrhovatel nesouhlasí. Namítá, že v ustanovení § 112 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách před nabytím účinnosti novely (prostřednictvím) zákona č. 227/2009 Sb. sice nebyla na rozdíl od současné platné právní úpravy výslovně zmíněna pravomoc Úřadu k rozhodnutí o postupu zadavatele v soutěži o návrh, podle názoru navrhovatele ale tato pravomoc Úřadu vyplývala z ustanovení §§ 107 odst. 1 a 111 odst. 2 zákona, když v ustanovení § 107 odst. 1 zákon výslovně stanovil, že pro možnost podání námitek proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnějšího návrhu nebo návrhů v soutěži o návrh platí §§ 110 a 110 obdobně, přičemž zákon v ustanovení § 111 odst. 2 výslovně stanovil, že pokud zadavatel námitkám nevyhoví, uvědomí stěžovatele v písemném přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu. Tímto zákonným ustanovením tak podle názoru navrhovatele byla založena pravomoc Úřadu pro rozhodnutí věci i podle zákona ve znění před novelou – zák. č. 227/2009 Sb. Nelze totiž ustanovení § 107 odst. 1 zákona vykládat tak, jak to činí předseda Úřadu, tzn. že ustanovení §§ 110a 111 zákona platí jen pro podání námitek a nikoliv dalšího, následného odvolacího stupně, jakým je návrh, neboť podání námitek je upraveno pouze v § 110 a v § 111 je upraveno rozhodování o námitkách, tudíž pokud by odkaz v ustanovení § 107 odst. 1 zákona na jiná ustanovení zákona měl platit pouze pro podání námitek, ustanovení § 107 odst. 1 zákona by odkazovalo pouze na ustanovení § 110 a nikoliv na ustanovení § 111 a zároveň by zákonodárce v zákoně musel stanovit, který orgán bude rozhodovat o přezkoumání rozhodnutí zadavatele, kterým nebylo vyhověno jeho námitkám, pokud by nemínil tuto pravomoc svěřit Úřadu. Z těchto důvodů proto navrhovatele navrhl, aby zvláštní senát rozhodl, že k projednání návrhu žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí žalovaného 1), je dána pravomoc Úřad pro hospodářskou soutěž.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc se zvláštní senát řídil následujícími úvahami.

Správní orgány prvního a druhé stupně ve shora citovaných rozhodnutích popřely svou pravomoc rozhodovat o předmětných námitkách žalobkyně směřujících proti rozhodnutí vydaného prvním žalovaným z důvodu (ve stručnosti shrnuto z výše zreferované argumentace), že ustanovení § 112 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, ve znění před účinností novely provedené zákonem č. 227/2009 Sb., které upravuje pravomoc Úřadu, neupravovalo pravomoc Úřadu k rozhodnutí v soutěži o návrh. Teprve přijetím posledně cit. novely zákona o veřejných zakázkách došlo v jeho ustanovení § 112 odst. 2 došlo k (explicitnímu) rozšíření pravomoci Úřadu potud, že Úřad rozhoduje (také) o tom, zda zadavatel při soutěži o návrh postupoval v souladu s tímto zákonem.

Zvláštní senát již v usnesení ze dne 24. listopadu 2004, čj. Konf 3/2008 - 18, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 3/2005 pod číslem 485, zaujal právní názor, od nějž nemá důvodu se ani v této věci odchylovat, že o kompetenčním sporu rozhoduje podle skutkového a právního stavu existujícího ke dni, kdy o věci rozhoduje. Pro rozhodování o kompetenčním sporu nejsou tedy pro zvláštní senát relevantní okolnosti, které zde byly v době vzniku takového kompetenčního sporu, nýbrž okolnosti, resp. skutkový a právní stav (až) v době, kdy zvláštní senát o takovém návrhu rozhoduje. Důsledkem toho pak samozřejmě je, že pokud v mezidobí dojde ke změně předmětné právní úpravy, rozhodné pro posuzování pravomoci ve vzniklém (ať již pozitivním či negativním) kompetenčním sporu, je nezbytné k této změně, jakož i

k případným okolnostem, které mají vliv na skutkový stav věci, při rozhodování přihlédnout, a na druhé straně ztrácí již význam zabývat se dosahem předchozí právní úpravy, za které vznikl kompetenční spor.

V daných skutkových a právních poměrech, což ostatně nezpochybňuje ani Úřad, došlo předmětnou novelizací (prostřednictvím zákona č. 227/2009 Sb.) zákona o veřejných zakázkách k rozšíření pravomoci Úřadu rozhodovat i ve věcech soutěže o návrh.

Z vyložených důvodů proto zvláštní senát rozhodl tak, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 13 C 115/2008, o zrušení rozhodnutí Statutárního města Plzeň ze dne 24. dubna 2008, čj. TN/397/08, je správní orgán.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. června 2008, čj. S140/2008/VZ-11848/2008/540/Šm, a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. listopadu 2008, čj. R146/2008/02-22137/2008/310-Ku, která výroku, jímž byla pravomoc určena, odporují. Soud prvního stupně s ohledem na toto rozhodnutí zvláštního senátu proto věc postoupí Úřadu

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. ledna 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu